

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Žalovaná: Spolková republika Německo

Výrok

- 1) Článek 3 písm. u) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů v Unii a o změně směrnice Rady 96/61/ES, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES ze dne 23. dubna 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že takové zařízení, jako je zařízení dotčené ve věci v původním řízení, které vyrábí v rámci své činnosti „spalování paliv v zařízeních, jejichž celkový jmenovitý tepelný příkon je vyšší než 20 [megawattů (MW)]“, uvedené v příloze I této směrnice, elektřinu určenou především pro vlastní potřeby, musí být považováno za „výrobce elektřiny“ ve smyslu tohoto ustanovení, pokud toto zařízení jednak zároveň vykonává výrobní činnost, která nespadá do této přílohy, a jednak průběžně za úplaty poskytuje část, byť malou, vyrobené elektřiny do veřejné elektrické rozvodné sítě, ke které musí být uvedené zařízení z technických důvodů trvale připojeno.
- 2) Článek 3 písm. c) rozhodnutí Komise 2011/278/EU ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice 2003/87, musí být vykládán v tom smyslu, že takové zařízení, jako je zařízení dotčené ve věci v původním řízení, v rozsahu, v němž musí být považováno za „výrobce elektřiny“ ve smyslu čl. 3 písm. u) směrnice 2003/87, nemá nárok na přidělení bezplatných povolenek na emise pro teplo vyrobené v rámci své činnosti „spalování paliv v zařízeních, jejichž celkový jmenovitý tepelný příkon je vyšší než 20 \$2W“, uvedené v příloze I této směrnice, pokud se toto teplo používá pro jiné účely než výrobu elektřiny, jelikož takové zařízení nesplňuje podmínky stanovené v čl. 10a odst. 4 až 8 uvedené směrnice.

(¹) Úř. věst. C 112, 26.3.2018.

Rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 20. června 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Augstākā tiesa — Lotyšsko) — „Oribalt Rīga“ SIA, dříve „Oriola Rīga“ SIA v. Valsts ieņēmumu dienests

(Věc C-1/18) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Celní unie — Nařízení (EHS) č. 2913/92 — Článek 30 odst. 2 písm. b) a c) — Nařízení (EHS) č. 2454/93 — Článek 152 odst. 1 písm. a) a b) — Určení celní hodnoty zboží — Pojem „podobné zboží“ — Léčivé přípravky — Přihlédnutí ke všem skutečnostem, které mohou mít dopad na hospodářskou hodnotu dotčeného léčivého přípravku — Lhůta 90 dnů, v níž dovážené zboží musí být prodáváno v Evropské unii — Závazná lhůta — Nezohlednění obchodních slev“)

(2019/C 270/09)

Jednací jazyk: lotyština

Předkládající soud

Augstākā tiesa

Účastnice původního řízení

Navrhovatelka: „Oribalt Rīga“ SIA, dříve „Oriola Rīga“ SIA

Odpůrkyně: Valsts ieņēmumu dienests

Výrok

- 1) Článek 30 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 82/97 ze dne 19. prosince 1996, musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže je celní hodnota takového zboží, jako jsou léčivé přípravky dotčené ve věci v původním řízení, vypočítána na základě odvozující metody stanovené v tomto ustanovení, příslušná vnitrostátní celní správa musí k identifikaci „podobného zboží“ zohlednit všechny relevantní skutečnosti, jako je příslušné složení tohoto zboží, jeho nahraditelnost s ohledem na jeho účinky a jeho obchodní zaměnitelnost, přičemž provede věcné posouzení se zohledněním všech skutečností, které mohou mít dopad na skutečnou hospodářskou hodnotu uvedeného zboží, včetně postavení dováženého zboží a jeho výrobce na trhu.
- 2) Článek 152 odst. 1 písm. b) nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92, musí být vykládán v tom smyslu, že k určení jednotkové ceny dováženého zboží podle metody stanovené v čl. 30 odst. 2 písm. c) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 82/97, je lhůta 90 dní, v níž musí být dovážené zboží prodáváno v Evropské unii, stanovená v čl. 152 odst. 1 písm. b) nařízení č. 2454/93, závaznou lhůtou.
- 3) Článek 30 odst. 2 písm. c) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 82/97, musí být vykládán v tom smyslu, že slevy z prodejní ceny dováženého zboží nemohou být při určení celní hodnoty tohoto zboží na základě tohoto ustanovení zohledněny.

(¹) Úř. věst. C 104, 19.3.2018.

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 19. června 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunale Amministrativo Regionale della Campania- Itálie) — Meca Srl v. Comune di Napoli

(Věc C-41/18) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Veřejné zakázky — Směrnice 2014/24/EU — Článek 57 odst. 4 písm. c) a g) — Zadávání veřejných zakázek na služby — Fakultativní důvody pro vyloučení z účasti na zadávacím řízení na veřejnou zakázku — Vážné profesní pochybení zpochybňující důvěryhodnost hospodářského subjektu — Ukončení dřívější veřejné zakázky v důsledku pochybení při jejím plnění — Podání žaloby, které až do skončení soudního řízení brání veřejnému zadavateli v tom, aby posoudil porušení smlouvy“)

(2019/C 270/10)

Jednací jazyk: italsština

Předkládající soud

Tribunale Amministrativo Regionale della Campania